

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

III. ÚS 337/2018-21

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 4. septembra 2018 predbežne prerokoval sťažnosť [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], toho času v Ústave na výkon väzby Prešov, zastúpeného ADVOKÁTSKOU KANCELÁRIOU JUDr. Kuric, s. r. o., Dolný Val 11, Žilina, v mene ktorej koná advokát a konateľ JUDr. Pavol Kuric, vo veci namietaného porušenia jeho základných práv na osobnú slobodu podľa čl. 17 ods. 2 a 5 a na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky postupom Špecializovaného trestného súdu a jeho uznesením z 12. apríla 2018 v konaní o žiadosti o prepustenie z väzby z 19. marca 2018 vedenom pod sp. zn. 2 Tp 12/2017 a postupom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky a jeho uznesením z 23. apríla 2018 v konaní vedenom pod sp. zn. 3 Tost 12/2018 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť [REDAKOVANÉ] o d m i e t a .

O d ô v o d n e n i e :

I.

1. Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 22. júna 2018 doručená sťažnosť [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], toho času v Ústave na výkon väzby Prešov (ďalej len „sťažovateľ“), zastúpeného ADVOKÁTSKOU

KANCELÁRIOU JUDr. Kuric, s. r. o., Dolný Val 11, Žilina, v mene ktorej koná advokát a konateľ JUDr. Pavol Kuric, vo veci namietaného porušenia jeho základných práv na osobnú slobodu podľa čl. 17 ods. 2 a 5 a na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) postupom Špecializovaného trestného súdu a jeho uznesením z 12. apríla 2018 v konaní o žiadosti o prepustenie z väzby vedenom pod sp. zn. 2 Tp 12/2017 z 19. marca 2018 a postupom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) a jeho uznesením z 23. apríla 2018 v konaní vedenom pod sp. zn. 3 Tost 12/2018. Sťažnosť bola doplnená podaniami doručenými ústavnému súdu 2. júla a 9. júla 2018, pričom predmetné podania boli spísané samotným sťažovateľom bez participácie jeho právneho zástupcu.

2. Z obsahu sťažnosti a jej príloh vyplýva, že proti sťažovateľovi je vedené trestné stíhanie pre zločin založenia, zosnovania a podporovania zločineckej skupiny podľa § 296 zákona č. 300/2005 Z. z. Trestný zákon v znení neskorších predpisov (ďalej len Trestný zákon“) a iných, v rámci ktorého bola sťažovateľovi uznesením Špecializovaného trestného súdu sp. zn. 2 Tp 12/2017 z 12. apríla 2018 v spojení s uznesením najvyššieho súdu sp. zn. 3 Tost 12/2018 z 23. apríla 2018 predĺžená lehota trvania väzby do 6. decembra 2018 za konštatovania dôvodov väzby podľa ustanovení § 71 ods. 1 písm. a), b) a c) zákona č. 301/2005 Z. z. Trestný poriadok v znení neskorších predpisov (ďalej len „Trestný poriadok“), ďalej podľa § 79 ods. 3 Trestného poriadku zamietnutá žiadosť sťažovateľa o prepustenie z väzby na slobodu a podľa ustanovení § 80 ods. 1 písm. c) a ods. 2 Trestného poriadku nenahradená väzba sťažovateľa dohľadom probačného a mediačného úradníka.

3. V sťažnosti adresovanej ústavnému súdu sťažovateľ namieta, že 9. marca 2018 písomne požiadal o možnosť nahliadnutia do vyšetrovacieho spisu v jeho trestnej veci a následne 19. marca 2018 podal žiadosť o prepustenie z väzby na slobodu. Špecializovaný trestný súd určil termín výsluchu k podanej žiadosti o prepustenie z väzby na slobodu na 12. apríl 2018, pričom podľa vyjadrenia sťažovateľa *„hoci OČTK mali vedomosť, že žiadosť o nahliadnutie do spisu bola podaná v súvislosti so žiadosťou o prepustenie z väzby, aj napriek tomu vytýčili termín realizácie nahliadnutia do spisu po termíne o rozhodovaní o väzbe, t.j. 16.4.2018, čím zmarili úmysel nahliadnutia do spisu“*. Sťažovateľ uvádza, že predmetnú skutočnosť namietal v sťažnosti podanej proti uzneseniu Špecializovaného

trestného súdu sp. zn. 2 Tp 12/2017 z 12. apríla 2018, pričom podľa jeho názoru „Najvyšší súd zjavne po nedôkladnom preštudovaní písomnej sťažnosti, daný argument nedostatočne a svojvoľne odôvodnil, v uznesení zo dňa 23.4.2018.“. V označenom postupe Špecializovaného trestného súdu a najvyššieho súdu sťažovateľ vidí porušenie svojich základných práv špecifikovaných v petite sťažnosti adresovanej ústavnému súdu.

4. Sťažovateľ v sťažnosti ďalej dôvodí: *«Žiadosť o prepustenie z väzby sťažovateľ podal dňa 19.3.2018 Špecializovanému trestnému súdu dňa 19.3.2018. Právoplatné uznesenie s odôvodnením Najvyššieho súdu SR mu bolo doručené až dňa 7.5.2018. Trvalo 49 dní kým bolo rozhodnuté o žiadosti a bolo doručené právoplatné uznesenie s odôvodnením. Prijaté rozhodnutie o žiadosti o prepustenie z väzby po 49-dňoch od podania, nespĺňa požiadavku „urýchleného“ rozhodnutia zákonnosti väzby.»*

5. Na základe všetkých uvedených skutočností sťažovateľ žiada, aby ústavný súd v jej veci rozhodol nálezom, ktorým by vyslovil porušenie jeho základných práv podľa čl. 17 ods. 2 a 5 a čl. 46 ods. 1 ústavy postupom Špecializovaného trestného súdu a jeho uznesením z 12. apríla 2018 v konaní o žiadosti o prepustenie z väzby vedenom pod sp. zn. 2 Tp 12/2017 z 19. marca 2018 a postupom najvyššieho súdu a jeho uznesením z 23. apríla 2018 v konaní vedenom pod sp. zn. 3 Tost 12/2018, označené uznesenia zrušil, prikázal Špecializovanému trestnému súdu prepustiť sťažovateľa z väzby na slobodu a priznal mu tiež náhradu trov právneho zastúpenia.

II.

6. Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy rozhoduje ústavný súd o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd. Ústavný súd podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších

predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) sťažnosť predbežne prerokoval na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti účastníkov konania.

7. Ústavný súd sa v prvom rade vysporiadal so skutočnosťou, že sťažovateľ sa po podaní sťažnosti (prostredníctvom právneho zástupcu) pokúsil rozšíriť argumentáciu svojej sťažnosti o nové skutočnosti, ktoré prezentoval v podaniach spísaných bez participácie svojho právneho zástupcu doručených ústavnému súdu 2. júla a 9. júla 2018. Ústavný súd v tomto kontexte zdôrazňuje, že povinné právne zastúpenie v konaní pred ústavným súdom nie je samoučelné a má svoje racionálne zdôvodnenie. Vytvára procesný filter zachytávajúci nekvalifikované podania nespĺňajúce základné procesné parametre pre poskytnutie ochrany ústavnosti, ktoré by inak zbytočne narúšali plynulosť činnosti ústavného súdu ako nezávislého súdneho orgánu ochrany ústavnosti. Elementárnou súčasťou tohto procesno-právneho inštitútu je, že od momentu doručenia splnomocnenia ústavnému súdu (až do eventuálneho oznámenia zániku zastúpenia) môže účastník konania realizovať svoje dispozičné oprávnenia vo vzťahu k ústavnému súdu výlučne prostredníctvom právneho zástupcu. Od takto stanoveného pravidla by prichádzalo do úvahy výnimočne upustiť, ak by sa potenciálne odborné nedostatky podania právneho zástupcu mali prejavovať na úkor samotného sťažovateľa. V konkrétnom prípade sťažovateľa však nejde o takúto situáciu, keďže jeho podania doručené ústavnému súdu majú laický, nezrozumiteľný a z odborného hľadiska neprínosný charakter, preto ústavný súd obsahu označených podaní sťažovateľa podaných v jeho mene nemohol pripísať právnu relevanciu (obdobne III. ÚS 265/2013).

8. Systém ochrany základných práv a slobôd zaručených ústavou a ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich zo záväznej medzinárodnej zmluvy je založený na princípe subsidiarity, ktorý určuje aj rozsah právomoci ústavného súdu pri poskytovaní ochrany základným právam a slobodám, resp. ľudským právam a základným slobodám vo vzťahu k právomoci všeobecných súdov (čl. 127 ods. 1 a čl. 142 ods. 1 ústavy), a to tak, že všeobecné súdy sú primárne zodpovedné za výklad a aplikáciu zákonov, ale aj za dodržiavanie základných práv a slobôd, resp. ľudských práv a základných slobôd (čl. 144 ods. 1 a 2 a čl. 152 ods. 4 ústavy). Všeobecné súdy sú tak ústavou povolané chrániť nielen

zákonnosť, ale aj ústavnosť. Preto je právomoc ústavného súdu subsidiárna a nastupuje až vtedy, ak nie je daná právomoc všeobecných súdov (II. ÚS 13/01).

9. Vychádzajúc zo svojej judikatúry uvedenej v predchádzajúcom bode, vo vzťahu k námietkam týkajúcim sa uznesenia Špecializovaného trestného súdu sp. zn. 2 Tp 12/2017 z 12. apríla 2018 ústavný súd konštatuje existenciu procesnej prekážky brániacej prerokovaniu tejto časti sťažnosti, ktorou je nedostatok právomoci ústavného súdu. Trestný poriadok zakotvujúci inštitút sťažnosti poskytuje priestor aj na uplatnenie námietok týkajúcich sa pochybení konajúceho súdu potenciálne predstavujúcich zásahy do základných práv a slobôd väzobne stíhanej osoby. Rozhodovanie o tomto opravnom prostriedku patrí vždy druhostupňovému súdu. Sťažovateľ disponoval možnosťou uplatniť svoje námietky o prípadnom pochybení prvostupňového súdu prostredníctvom podanej sťažnosti, ktorú aj využil. Ochranu jeho základným právam a slobodám zaručeným ústavou bol oprávnený a zároveň povinný poskytnúť najvyšší súd. Táto skutočnosť vylučuje právomoc ústavného súdu preskúmať námietky sťažovateľa uplatnené proti označenému prvostupňovému rozhodnutiu Špecializovaného trestného súdu. Ústavný súd preto rozhodol o odmietnutí tejto časti sťažnosti podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde pre nedostatok právomoci na jej prerokovanie.

10. Sťažovateľ vo svojej sťažnosti namieta aj porušenie základného práva na súdnu a inú právnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 uznesením najvyššieho súdu z 23. apríla 2018 sp. zn. 3 Tost 12/2018. Pokiaľ ide o vzťah ustanovenia čl. 46 ods. 1 ústavy a ustanovení čl. 17 ods. 2 a 5 ústavy týkajúcich sa špecificky základného práva na osobnú slobodu, ústavný súd konštatoval, že čl. 17 ústavy zahŕňa základné hmotné a tiež procesné atribúty základného práva na osobnú slobodu vrátane práva na jej súdnu ochranu v prípadoch pozbavenia osobnej slobody väzbou. Táto súdna ochrana zahŕňa základné procesné garancie spravodlivého súdneho konania s prihliadnutím na povahu a účel konania o väzbe, a preto sú na konanie a rozhodovanie súdu o väzbe aplikovateľné špeciálne ustanovenia čl. 17 ods. 2 a 5 ústavy o osobnej slobode, a nie všeobecné ustanovenie čl. 46 ods. 1 ústavy (analogicky napr. III. ÚS 68/08, III. ÚS 383/09). Na základe týchto skutočností ústavný súd sťažnosť sťažovateľa v časti namietaného porušenia čl. 46 ods. 1 označeným uznesením najvyššieho súdu odmietol ako zjavne neopodstatnenú podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom

súde pre nedostatok vzájomnej príčinnej súvislosti medzi sťažnosťou napadnutým uznesením najvyššieho súdu v konaní o väzbe a obsahom čl. 46 ods. 1 ústavy.

11. Podľa konštantnej judikatúry ústavného súdu právo na osobnú slobodu je garantované čl. 17 ods. 1, 2 a 5 ústavy a je v ňom obsiahnuté aj právo obvineného iniciovať konanie, v ktorom by súd urýchlene rozhodol o zákonnosti jeho väzby a nariadil prepustenie obvineného, ak je väzba nezákonná, ako aj jeho právo nebyť vo väzbe dlhšie ako po dobu nevyhnutnú alebo byť prepustený počas konania, pričom prepustenie sa môže v zákonom určených prípadoch podmieniť zárukou. Obsah označeného ustanovenia ústavy korešponduje právam vyplývajúcim z čl. 5 dohovoru (napr. III. ÚS 7/00, III. ÚS 255/03, III. ÚS 199/05, III. ÚS 424/08).

12. V zmysle judikatúry ústavného súdu za zjavne neopodstatnenú sťažnosť možno považovať takú sťažnosť, pri predbežnom prerokovaní ktorej ústavný súd nezistil žiadnu možnosť porušenia označeného práva alebo slobody, reálnosť ktorej by mal preskúmať po jej prijatí na ďalšie konanie (II. ÚS 70/00, IV. ÚS 66/02, I. ÚS 56/03).

13. Námiетка porušenia základného práva sťažovateľa zaručeného čl. 17 ods. 2 a 5 ústavy smeruje proti označenému uzneseniu najvyššieho súdu, ktorým tento zamietol sťažnosť sťažovateľa uplatnenú proti prvostupňovému uzneseniu Špecializovaného trestného súdu, ktorým bolo rozhodnuté o predĺžení väzby sťažovateľa a nevyhovení jeho žiadosti o prepustenie z väzby na slobodu.

14. Ústavná ochrana základných práv a slobôd, ako aj ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z príslušnej medzinárodnej zmluvy je rozdelená medzi všeobecné súdy a ústavný súd v súlade s princípom subsidiarity vyplývajúcim z čl. 127 ods. 1 ústavy, podľa ktorého sú všeobecné súdy primárne zodpovedné za výklad a aplikáciu zákonov, ako aj za dodržiavanie základných práv a slobôd (čl. 144 ods. 1 a čl. 152 ods. 4 ústavy). Ústavný súd preto nie je zásadne oprávnený preskúmať a posudzovať právne názory všeobecného súdu, ktoré ho pri výklade a uplatňovaní zákonov viedli k rozhodnutiu vo veci samej, ani preskúmať, či v konaní pred všeobecnými súdmi bol alebo nebol náležite zistený skutkový stav a aké skutkové a právne závery zo skutkového stavu všeobecný súd vyvodil.

Úloha ústavného súdu sa obmedzuje na kontrolu zlučiteľnosti účinkov takejto interpretácie a aplikácie s ústavou, prípadne medzinárodnými zmluvami o ľudských právach a základných slobodách. Skutkové a právne závery všeobecného súdu tak môžu byť predmetom kontroly zo strany ústavného súdu len vtedy, ak by vyvodené závery boli zjavne neodôvodnené alebo arbitrárne, a tak z ústavného hľadiska neospravedlňiteľné a neudržateľné, a zároveň by mali za následok porušenie základného práva alebo slobody (I. ÚS 13/00, mutatis mutandis I. ÚS 4/00, I. ÚS 17/01, II. ÚS 67/04). Ústavný súd teda zdôrazňuje, že pri posúdení namietaného rozhodnutia krajského súdu jeho úlohou nebolo preskúmať správnosť skutkových a právnych záverov, o ktoré krajský súd oprel svoje rozhodnutie, resp. odpovedať na otázku, či malo, resp. nemalo byť žiadosti sťažovateľa o prepustenie z väzby vyhovené. Úloha ústavného súdu sa v danom prípade obmedzila na posúdenie otázky, či sa krajský súd s právne relevantnou argumentáciou sťažovateľa (prezentovanou v uplatnenej sťažnosti) vysporiadal adekvátne a preskúmateľne a či je tak odôvodnenie jeho rozhodnutia ústavnoprávne akceptovateľné.

15. Súdne preskúmanie zákonnosti pozbavenia osobnej slobody kladie nároky (okrem iného) na kvalitu preskúmania. Väzobné konanie týkajúce sa rozhodovania o osobnej slobode obvinenej osoby musí spĺňať niektoré fundamentálne požiadavky spravodlivého konania podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru, ako aj podľa čl. 46 ods. 1 ústavy. Jednou z nich je aj právo na náležité odôvodnenie rozhodnutia. Jeho obsahom je právo účastníka konania na také odôvodnenie súdneho rozhodnutia, ktoré preskúmateľným spôsobom jasne a zrozumiteľne dáva odpovede na všetky právne a skutkovo relevantné otázky súvisiace s predmetom súdnej ochrany. Princíp spravodlivosti („fairness“) pritom zaväzuje súdy, aby pre svoje rozhodnutia poskytli dostatočné a relevantné dôvody (pozri napr. III. ÚS 135/04, III. ÚS 198/05).

16. Opierajúc sa o východiská prezentované v bodoch č. 14 a 15 odôvodnenia tohto uznesenia, ústavný súd posudzoval aj časť námietok sťažnosti sťažovateľa smerujúcich proti uzneseniu najvyššieho súdu, v ktorých sťažovateľ predstrel tvrdenie o zásahu do jeho základného práva na osobnú slobodu porušením princípu rovnosti zbraní, a to odmietnutím možnosti oboznámiť sa so spisovým materiálom pre účely účinného napadnutia zákonnosti väzby prostredníctvom žiadosti o prepustenie z väzby na slobodu.

17. Najvyšší súd v odôvodnení svojho uznesenia na predmetnú námietku sťažovateľa reagoval interpretáciou relevantných ustanovení Trestného poriadku (§ 69 ods. 1, 2, 3, 5 a 6 Trestného poriadku), v rámci ktorej sťažovateľovi jasne vysvetlil základný moment celej veci, a síce, že právo obvineného na obhajobu realizované nazretím do spisu nemožno chápať absolútne a i samotný Trestný poriadok ho obmedzuje z hľadiska času, rozsahu, ako aj z hľadiska príslušného štádia trestného konania, a to v záujme zachovania spravodlivej rovnováhy medzi právom obvineného na obhajobu a nevyhnutnosťou naplniť účel trestného konania, v konkrétnom prípade sťažovateľa, účel väzobného konania, ktorým je rýchle a prednostné rozhodnutie väzobnej veci. Najvyšší súd tiež poukázal na relevantné skutkové okolnosti veci, a to na početné termíny, v ktorých sťažovateľ v januári 2018 realizoval nazretie do spisu, ako aj na skutočnosť, že je právo sťažovateľa na obhajobu v posudzovanej trestnej veci napĺňané aj tým spôsobom, že je obhajcom všetkých obvinených na základe ich požiadania mailovou formou zasielaná kópia každého jednotlivého úkonu, o zaslanie ktorej požiadajú.

18. Na podklade skutočností uvedených v predchádzajúcom bode odôvodnenia tohto rozhodnutia ústavný súd konštatuje, že najvyšší súd vo svojom uznesení relevantným otázkam formulovaným sťažovateľom poskytol zrozumiteľnú a náležitú odpoveď, z ktorej vyplýva aj pre ústavný súd záver, že sťažovateľovi bol vo všeobecnosti poskytnutý primeraný priestor pre realizáciu jeho práva na obhajobu, v danom konkrétnom prípade priestor účinne reagovať a vyjadrovať sa k otázkam zákonnosti jeho väzby. V tesnom období pred rozhodovaním o žiadosti o prepustenie z väzby mal totiž sťažovateľ k dispozícii značný časový priestor pre nazeranie do spisu a súčasne mal možnosť na základe aktivity svojho obhajcu získať promptne všetky relevantné dokumenty o realizácii úkonov v jeho veci, takisto bol sťažovateľovi pred rozhodovaním konajúcich súdov o jeho väzbe riadne doručený návrh príslušnej prokuratúry na predĺženie lehoty väzby obsahujúci aj stanovisko prokuratúry k žiadosti sťažovateľa o prepustenie z väzby. Navyše, ústavný súd poukazuje aj na ďalšiu nemenej závažnú skutočnosť, a síce že sťažovateľ napáda fakt, že v určitej dobe nemal možnosť nazrieť do vyšetrovacieho spisu iba v abstraktnej rovine, bez toho aby bližšie špecifikoval, že potenciálne existujú nejaké relevantné časti spisového materiálu, dokumenty či fakty, na základe ktorých konajúce súdy

odôvodnili trvanie jeho väzby, pričom on nemohol v dôsledku ich neznalosti spôsobenej odopretím nazretia do spisu zákonnosť svojej väzby efektívne spochybniť. Za takýchto okolností námietka sťažovateľa o znemožnení jeho práva na obhajobu v podobe možnosti účinne namietat' zákonnosť väzby úplne stráca svoje opodstatnenie (obdobne pozri rozhodnutia Európskeho súdu pre ľudské práva vo veci Andrei Georgiev proti Bulharsku, z 26. 7. 2007, č. 61507/00 a vo veci Falk proti Nemecku, z 11. 3. 2008, č. 41077/04).

19. Ústavný súd na základe uvedeného dospel k záveru, že účinky uplatnenej právomoci vo veci rozhodujúceho najvyššieho súdu sú v danom prípade zlučiteľné s obsahom sťažovateľom označeného článku ústavy, preto sťažnosť v tejto časti odmietol podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde ako zjavne neopodstatnenú.

20. Súdne preskúmanie zákonnosti pozbavenia osobnej slobody kladie nároky aj na rýchlosť tohto preskúmania. Rovnako to platí aj v prípade osobitného typu väzobného konania, predmetom ktorého je preskúmanie žiadosti o prepustenie z väzby. Ústavný súd už v súvislosti so svojou rozhodovacou činnosťou (v rámci ktorej sa zaoberal požiadavkou urýchlenosti rozhodovania o žiadosti o prepustenie z väzby z hľadiska čl. 17 ods. 1, 2 a 5 ústavy a tiež z hľadiska čl. 5 ods. 4 dohovoru) uviedol, že jednotlivé lehoty sa z hľadiska požiadaviek neodkladnosti alebo urýchlenosti posudzujú podľa všetkých okolností prípadu. V zásade však požiadavke neodkladnosti rozhodovania o žiadosti o prepustenie z väzby v zmysle čl. 17 ods. 2 a 5 ústavy, resp. čl. 5 ods. 4 dohovoru nezodpovedá lehota počítaná na mesiace, ale na týždne. Tejto požiadavke preto spravidla zodpovedá lehota konania nepresahujúca na jednom stupni súdu dobu jedného mesiaca (III. ÚS 255/03).

21. Sťažovateľ namieta porušenie požiadavky neodkladnosti rozhodovania o jeho žiadosti o prepustenie z väzby v konaní pred Špecializovaným trestným súdom a najvyšším súdom. Aj keď by to malo byť jeho právnomu zástupcovi z logických okolností veci zrejmé, ústavný súd chce hneď v úvode sťažovateľa a jeho právneho zástupcu poučiť, že dobu, po ktorú sa jeho žiadosť o prepustenie z väzby nachádzala na príslušnej prokuratúre, nemožno pričítať na vrub ani jednému z konajúcich súdov. Ide totiž o zodpovednosť príslušnej prokuratúry vykonávajúcej dozor nad zákonnosťou prípravného konania, proti ktorej postupu však sťažovateľ námietky v sťažnosti adresovanej ústavnému súdu nijako

nepredostrel, a teda sa ústavný súd posúdením veci v označenom smere ani nezaoberal. Z obsahu sťažnosti a jej príloh vyplýva, že o žiadosti sťažovateľa o prepustenie z väzby z 19. marca 2018 rozhodol Špecializovaný trestný súd, ktorému bola táto žiadosť doručená 3. apríla 2018, uznesením z 12. apríla 2018, teda bezodkladne s odstupom deviatich dní. Toto uznesenie bolo vyhlásené v prítomnosti sťažovateľa, pričom hneď po jeho vyhlásení podal sťažovateľ proti nemu sťažnosť. O podanej sťažnosti rozhodol najvyšší súd uznesením z 23. apríla 2018, ktoré bolo sťažovateľovi podľa jeho vyjadrenia doručené 7. mája 2018. Od podania sťažnosti proti prvostupňovému uzneseniu do dňa doručenia druhostupňového rozhodnutia sťažovateľovi teda uplynula doba 25 dní.

22. V zmysle citovanej judikatúry je doba nepresahujúca na jednom stupni konania lehotu jedného kalendárneho mesiaca z hľadiska záruk poskytovaných namietanými čl. 17 ods. 2 a 5 ústavy a čl. 5 ods. 4 dohovoru štandardne akceptovateľná. Tak ako to vyplýva z predchádzajúceho bodu, Špecializovaný trestný súd a najvyšší súd pri svojom rozhodovaní o väzbe sťažovateľa stanovený limit jedného mesiaca neprekročili (ústavný súd pripomína a zároveň zdôrazňuje, že ide o limit jedného mesiaca odporúčaný nie pre oba stupne spoločne, ale osobitne pre jeden stupeň konania). V kontexte uvedeného sa tak námietka sťažovateľa o porušení požiadavky urýchleného rozhodovania o zákonnosti trvania väzby v zmysle záruk vyplývajúcich z označených článkov ústavy javí ako zjavne neopodstatnená.

23. S ohľadom na všetky uvedené závery bolo o sťažnosti sťažovateľa potrebné rozhodnúť tak, ako to je uvedené vo výroku tohto uznesenia.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 4. septembra 2018